

Стрелецът скочилъ въ кораба. Хвъркнали. Хвърчали, хвърчали и съгледали човѣкъ носи кошъ съ хлѣбъ.

— Хей, чичо, кжде отивашъ?

— Отивамъ да взема хлѣбъ за обѣдъ.

— Че нали носишъ пѣленъ кошъ съ хлѣбъ.

— Тоя хлѣбецъ ми стига само за единъ залѣкъ.

— Ела при насъ!

Ненаситко скочилъ въ кораба. Хвъркнали пакъ. Хвърчали, хвърчали и съгледали другъ човѣкъ, носи вързопъ дърва и отива къмъ гората.

— Хей, чичо, защо носишъ тия дърва къмъ гората.

— Тѣзи не сж прости дърва.

— Ами какви сж?

— Ако ги разхвърлишъ наоколо, все на войници ставатъ.

— Ела съ насъ!

Скочилъ и той въ кораба и хвъркнали. Хвърчали, хвърчали и съгледали още единъ човѣкъ съ кошъ слама на гърба си.

— Хей, чичо, кжде носишъ тая слама?

— Въ село.

— Нѣма ли слама въ селото?

— Тая слама не е като другитѣ. Ако я разпилѣешъ наоколо, макаръ да е срѣдъ лѣто, веднага става студено и започва да вали снѣгъ.

— Ела при насъ!

Скоро следъ туй корабътъ стигналъ въ царския дворъ. Тъкмо по туй време царътъ обѣдвалъ. Щомъ съгледалъ хвърчащия корабъ, царътъ изпратилъ единъ отъ своитѣ виночерпци да узнае, каква е тая птица. Виночерпецътъ дошелъ, погледналъ въ кораба и съобщилъ на царя, че нѣколко селенчете сж долетѣли и единъ отъ тѣхъ иска да се ожени за царкинята. Царътъ размислилъ, че не прилѣга да ожени дъщеря си за селенинъ. Той си рекълъ: „Ще му задамъ нѣколко задачи и лесно ще се отърва отъ него“. Изпратилъ веднага виночерпеца да каже на Глупча: додето царътъ обѣдва, Глупчо да намѣри и донесе жива вода.

Още царътъ разправялъ това на виночерпеца и първиятъ другаръ на Глупча дочулъ царювитѣ думи и му ги предалъ.

— Тежко ми! — извикалъ Глупчо. — Какво да правя сега? Цѣла година да търся, па и цѣлъ животъ, де ще намѣря такава вода?

— Не бой се, — рекълъ бързоходецътъ. — Азъ ще донеса. Дошелъ виночерпецътъ и съобщилъ заповѣдта на царя.

— Кажи на царя, — отвърналъ Глупчо, — ще бжде изпълнена заповѣдта му.

Бързоходецътъ отвързалъ и другия си кракъ и за единъ мигъ се намѣрилъ на края на свѣта и нагребалъ отъ живата вода.

— Такова ходене уморява май, — рекълъ си той; — чакай да си отпочина малко. Има време. Царския обѣдъ нѣма да се свърши тъй скоро. — И се прострѣлъ на моравата и захъркалъ.